

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 490/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 56/2012 a jeho uznesením z 2. apríla 2012 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 140/2012-12 zo 4. júna 2012 a namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 140/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 56/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 2. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 140/2012-12 zo 4. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 140/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka doručila okresnému súdu 28. januára 2003 návrh proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), ktorým si uplatnila právo na ochranu osobnosti a nároky vyplývajúce z porušenia tohto práva.

Sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd ju nepoučil o jej právach a povinnostiach, do roku 2006 ju vyzýval na zdokladovanie osobných, zárobkových a majetkových pomerov, nenariadil pojednávanie a nevykonal ani jeden úkon vo veci a ani nerozhodol.

Sťažovateľka svojou sťažnosťou namieta prieťahy v konaní s tým, že okresný súd „vo veci naďalej nekonal, boli mi ustanovení zástupcovia v konaní, pojala som podozrenie, že v tomto konaní sa porušujú moje práva a tiež zákony, a advokát má na tom podiel, tak som ho odmietla zákonnou cestou – doručením súdu.

Súd bol v konaní aj naďalej nečinný, preto som súdu doručila dňa 6. 3. 2012 návrh na vydanie predbežného opatrenia č. k. 20 C 26/2003.

Súd ma vyzval, aby som odstránila vady návrhu, ale uviedol inú spisovú značku, vady návrhu som odstránila, uviedla som obidve spisové značky,

Spis konania sp. zn.: 20 C 26/2003 z 24. 1. 2003... nenápadne zmizol, vzniklo ale nové konanie 20 C 56/2012 zo dňa 5. 3. 2012 – to bol návrh na vydanie predbežného opatrenia sp. zn. 20 C 26/2003.

Dňa 2. 4. 2012 som súdu doručila odstránenie vád návrhu a ten istý deň 2. 4. 2012 súd odmietol moje podanie zo dňa 5. 3. 2012, pritom som odstránila vady návrhu.

Proti Uzneseniu som sa odvolala, Krajský súd v Košiciach Uznesením zo dňa 4. 6. 2012 potvrdil Uznesenie OS KE II zo dňa 2. 4. 2012, vedené pod sp. zn.: 20 C 56/2012.

Nečinnosť súdu v konaní 20 C 26/2003 zo dňa 28. 1. 2003 mi spôsobila veľkú ujmu na mojich právach a na mojom zdraví.

- od roku 1997 ma [REDAKOVANÉ] žaluje na súde každoročne o zaplatenie pozdlžností, ktoré nevie preukázať,

- požaduje plnenie z neexistujúcej zmluvy...

- niektoré sumy vymáha exekučne bez právoplatného rozhodnutia...

- okrem žalôb o zaplatenie nepreukázaných nedoplatkov [REDAKOVANÉ] vymáhal cestou exekútora sp. zn. 39 Er 439/08 vypratanie bytu. Zákonnou cestou neuspel, tak sa uchýlil k podvodu: pozmenil dátum exekučného titulu a iného exekútora poveril začatím exekúcie č. k. 35 Er/3226/2011, pritom vedel, že exekúcia bola právoplatne zastavená. Druhý exekútor sa sám poveril vykonaním exekúcie bez právoplatného rozhodnutia súdu a exekúciu sám vykonal 17. 6. 2015.

Na základe uvedeného a listinných dôkazov mám dôvodne za to, že môj návrh na ochranu osobnosti bol oprávnený, aj keď v roku 2003 sa jednalo len o hrozby, v roku 2015 [REDAKOVANÉ] hrozby vyplnil.

OS KE II. nesie zodpovednosť za bezprávie spôsobené mojej osobe tým, že v konaní 20 C 26/2003 zo dňa 28. 1. 2003 bol k dnešnému dňu nečinný viac ako 13 rokov, opakovanú nečinnosť porušovateľa považujem za neprimeranú a mňa poškodzujúcu.

Súd ma nepoučil o mojich právach a povinnostiach súvisiacich s prejednávanou vecou a tým ma znevýhodnil v postavení a rovnosti práv a dôstojnosti v porovnaní s odporcom v zmysle čl. 12, ods. 1, 2, 4 Úst. SR.

Súd konal tak, aby som včas nemohla dokázať, že ma [REDAKOVANÉ] podrobuje neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle čl. 16 ods. 2, a tiež že znižuje moju ľudskú dôstojnosť a dobrú povest' a neoprávnene zasahuje do môjho súkromného života v zmysle čl. 19 ods. 1, 2, 3 Ú SR.

Súd konal tak, že mi neposkytol právnu pomoc v konaní pred súdom od začiatku konania, moju vec neprerokoval bez zbytočných prietahov a v mojej prítomnosti, aby som

sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 47 ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

V tomto konaní súd odstránil demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd Ústavy SR, upozornenie predsedu okresného súdu na zbytočné prieťahy v súdnom konaní nebolo účinné. Zákonným spôsobom som sa postavila na odpor a to tak, že som požiadala o nariadenie predbežného opatrenia v zmysle čl. 32 Ústavy SR.

Je zrejmé, že k dnešnému dňu nebolo vo veci rozhodnuté a súd nevytýčil vo veci ani jedno pojednávanie a nevykonal ani žiaden iný úkon, o ktorom by som bola informovaná.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a listinné dôkazy je možné mať dôvodne za to, že nedošlo k účinnej súdnej ochrane práv a právom chránených záujmov mojej osoby. Z toho vyplýva, že v tomto prípade došlo k porušeniu mojich základných práv a slobôd.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ÚSR bolo porušené

Základné právo na právnu pomoc pred súdmi... od začiatku konania zaručené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR bolo porušené

Základné právo zaručujúce neporušiteľnosť listového tajomstva, písomností uchovávaných v súkromí zaručené čl. 22 ods. 2 Ústavy SR bolo porušené

Základné právo zaručujúce nedotknuteľnosť obydlia zaručené čl. 21, ods. 1 Ústavy SR bolo porušené

Základné právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zaručené čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR bolo porušené.

Základné právo na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, právo na ľudské a dôstojné zaobchádzanie zaručené čl. 16 ods. 1, 2 Ústavy SR bolo porušené.

Základné právo na uloženie povinnosti zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd zaručené čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR bolo porušené

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/140/2012-12 v konaní 20 C/56/2012-7 pre jeho nedôvodnosť.

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie OS KE II. v konaní 20 C/56/2012-7 zo dňa 2. 4. 2012 pre jeho nedôvodnosť.

Sťažovateľovi... sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 milión euro, ktoré je Okresný súd Košice II., povinný jej vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto Ústavného súdu SR.

Okresný súd Košice II. doručí sťažovateľke... doporučené v jednej obálke 50 kusov poštových poukážok v celkovej sume 1 milión euro a splatných neobmedzene v ktorejkoľvek Poštovej banke SR. “

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje takto:

„Z uvedených dôvodov si uplatňujem právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, nesprávnym úradným postupom súdu a zbytočnými prietiahmi v súdnom konaní v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.

Vzhľadom na množstvo a závažnosť porušení mojich základných ľudských práv a slobôd považujem sumu 1 milión Euro za primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu za ujmu na zdraví, majetku a právach, nakoľko v tomto konaní som doposiaľ nebola odškodnená. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 2. apríla 2012

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán

verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 2. apríla 2012. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy a premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu z 2. apríla 2012 a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľky podľa v tom čase účinného § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku krajský súd.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy napadnutým uznesením krajského súdu zo 4. júna 2012

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa zistení ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2012. Sťažovateľka sťažnosť podala ústavnému súdu 11. mája 2016, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 140/2012

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou

Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom predbežného prerokovania sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom krajského súdu v napadnutom konaní malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a poukazuje na to, že 28. januára 2003 podala návrh proti odporcovi. Konanie o tomto návrhu bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sťažovateľka uvádza, že *„k dnešnému dňu nebolo vo veci rozhodnuté a súd nevytýčil vo veci ani jedno pojednávanie a nevykonal ani žiaden iný úkon...“*. Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu podala sťažovateľka návrh na nariadenie predbežného opatrenia a poukazuje na to, že konanie o tomto návrhu bolo vedené pod sp. zn. 20 C 56/2012, a nie pod pôvodnou spisovou značkou sp. zn. 20 C 26/2003.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 20 C 26/2003 z 19. júna 2007 tak, že podanie sťažovateľky odmietol. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu nepodala odvolanie, preto uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. júla 2007.

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia podala sťažovateľka okresnému súdu 6. marca 2012, t. j. v čase, keď konanie vedené pod sp. zn. 20 C 26/2003 bolo právoplatne

skončené, preto okresný súd o tomto návrhu konal v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 56/2012. V predmetnom konaní okresný súd rozhodol uznesením č. k. 20 C 56/2012-7 z 2. apríla 2012 tak, že podanie sťažovateľky odmietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 4. júna 2012 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie okresného súdu z 2. apríla 2012 v spojení s uznesením krajského súdu zo 4. júna 2012 nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2012.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 140/2012 sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2016, t. j. v čase, keď tieto konania boli právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušovaniu v sťažnosti označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase podania sťažnosti postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 26/2003 a sp. zn. 20 C 56/2012 a postupom krajského súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017